

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **L. A. T.**, nar. X
t. č. v X

zastoupeného Mgr. Markem Kovandou, advokátem
sídlem Malá Štěpánská 3, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2025, č. j. OAM-1727/BA-BA07-BA03-Z-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2025, č. j. OAM-1727/BA-BA07-BA03-Z-2024, o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) v zařízení pro zajištění cizinců. Doba trvání zajištění byla stanovena do 16. 4. 2025, tedy celkem na 110 dnů.

II. Obsah žaloby

- Žalobce ve stručné žalobě uvedl, že v ČR legálně pobýval dlouhodobě od roku 2004, má zde manželku a dvě nezletilé děti, tito jeho rodinní příslušníci pobývají v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. V minulosti však nedopatřením proměškal lhůtu k žádosti o prodloužení povolení pobytu, byla mu uložena povinnost vycestovat, což však neučinil. Žalobou se domáhá propuštění ze zajištění, neboť se domnívá, že v jeho případě jde o nedorozumění. Dodal, že je ochoten vycestovat z území dobrovolně a následně si vyřídit potřebné povolení k pobytu, jeho zajištění však není nezbytné a bude ekonomičtější, pokud vycestuje dobrovolně. Faktickým omezením svobody pohybu dochází k nadměrnému zásahu do jeho práv a svobod. Závěrem žalobce navrhl, aby bylo jeho zajištění navrženo některou z mírnějších forem opatření za účelem vycestování z území ČR.

III. Vyjádření žalovaného

- Žalovaný se žalobou ve svém vyjádření ze dne 24. 1. 2025 nesouhlasil. Z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů a úvah při jeho vydávání vycházel a trvá na svém závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově, s cílem oddálit správní vyhoštění. Žalovaný odkázal na konkrétní části správního spisu, z něhož vyplynula pobytová historie žalobce. Zabýval se též otázkou, zda lze žalobce považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, a zda lze v případě žalobce použít mírnější opatření za účelem vycestování z území, přičemž shledal, že tomu tak není.

IV. Obsah správního spisu

- Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc významné skutečnosti. Žalobce byl dne 21. 12. 2024 kontrolován hlídkou Policie ČR, Místním oddělením Policie ČR Spořilov jako řidič v rámci kontroly vozidel. Vzhledem k tomu, že se žalobce hlídce při kontrole věrohodně neprokázal, byl hlídkou převezen do místa tvrzeného bydliště, kde předložil osobní doklad – cestovní pas. Lustrací pak bylo zjištěno, že žalobci byl udělen příkaz k vycestování rozhodnutím ze dne 18. 8. 2023, čj. KRPA-41458-26/ČJ-2023-000022-50, v právní moci 12. 9. 2023, s vykonatelností od 13. 10. 2023, a že žalobce má záznam v Schengenském informačním systému, proto hlídka kontaktovala cizineckou policii, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán“), a dále byly provedeny nezbytné úkony podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Z předloženého cestovního dokladu vyplynulo, že žalobce povinnost opustit území ČR nesplnil.
- Správní orgán sepsal s žalobcem dne 22. 12. 2024 Protokol o podání vysvětlení za přítomnosti tlumočníka do vietnamského jazyka, z něž vyplynulo, že je zdravý, že si je vědom svého nelegálního pobytu v ČR i toho, že mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, tuto povinnost však nesplnil, neboť v ČR má manželku a dvě nezletilé děti. V domovském státě má bratra a rodiče, jsou v pravidelném a častém kontaktu, má se tam kam vrátit, nic mu v zemi původu nehrozí. V ČR nepracuje, stará se o domácnost, občas chodí na brigády ke krajanům. Manželka je zaměstnaná v nehtovém studiu a děti chodí do 4. a 9. třídy základní školy. Chce v ČR zůstat kvůli rodině.
- Správní orgán pak lustrační a vyhledávací činností zjistil, že žalobce pobývá v ČR od roku 2004, kdy až do roku 2012 disponoval povoleními k pobytu za účelem podnikání. Následně

žalobce podával též žádost o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, pro opožděnou žádost mu však tento druh pobytu nebyl udělen. V roce 2015 bylo se žalobcem vedeno řízení o správním vyhoštění, které bylo usnesením ze dne 11. 10. 2022 zastaveno. Dne 31. 1. 2023 bylo se žalobcem vedeno další správní řízení o vyhoštění, které však bylo následně překvalifikováno na povinnost opustit území podle § 50a odst. 2 písm. a bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnutím ze dne 18. 8. 2023, s právní mocí dne 12. 9. 2023 a s vykonatelností od 13. 10. 2023, tj. žalobce byl povinen opustit území ve lhůtě od 13. 9. 2023 do 12. 10. 2023. Z tohoto důvodu vydal správní orgán dne 22. 12. 2024 rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, čj. KRPA-394173-9/ČJ-2024-000022-ZC. Doba zajištění byla stanovena podle § 124b odst. 4 téhož zákona na 90 dnů ode dne omezení svobody.

7. Dne 28. 12. 2024 podal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu bylo žalobci vydáno napadené rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

V. Posouzení Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a to i nad rámec žalobních bodů ve světle judikatury Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022, a dále dle závěrů Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku ze dne 21. 11. 2022, čj. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS, podle kterých je soud oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, pokud v řízení vyjdou najevo (srov. zejména body 87 a 88 citovaného rozsudku SDEU). Přitom žádné takové nezákonnosti v průběhu řízení z obsahu správního spisu soud nezjistil, ani jinak nevyšly najevo.
9. O žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal provedení ústního jednání za nezbytné.
10. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu [m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění [...], nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
11. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu [z]vláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
  - a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
  - b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
12. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu [m]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

13. Předně soud uvádí, že zajištění podle zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení, případně zbavení osobní svobody cizince. Jedná se tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 - 150, rozsudek téhož soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010 - 74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).
14. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení zákona o azylu, podmínkou rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním o rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době.
15. Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46 odst. 1 zákona o azylu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.
16. Ke zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je namístě důsledně zohlednit pobytovou historii žadatele. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016 - 48).
17. Z obsahu žaloby tak, jak byl shrnut výše v části II. tohoto rozsudku, vyplývá, že žalobce v zásadě nenamítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, pouze se domnívá, že v jeho případě „jde o nedorozumění“, neboť v ČR pobývá již od roku 2004, má zde manželku a děti, pouze však nedopatřením jednou promeškal lhůtu k podání příslušné žádosti o pobyt, a proto od té doby žije v ČR nelegálně. Je však ochoten dobrovolně vycestovat a vyřídit si potřebné povolení k pobytu, proto považuje napadené rozhodnutí za méně ekonomickou variantu postupu a žádá o propuštění ze zajištění a nahrazení mírnějším opatřením za účelem vycestování z území.
18. S takovými tvrzeními se však soud nemohl ztotožnit, neboť z obsahu správního spisu, resp. dosavadní pobytové historie žalobce vyplývají právě opačné skutečnosti. Konkrétně je nutno konstatovat, že po neúspěšné žádosti o povolení k pobytu byla žalobci v roce 2023 rozhodnutím uložena povinnost opustit území ČR podle § 50a zákona o pobytu cizinců, jehož právní následky lze obecně považovat za mírnější, než v případě udělení správního vyhoštění, neboť cizinec si v takových případech může sám ve stanovené době určit, kdy opustí území bez nutnosti například policejní eskorty, takže má dostatečný prostor si zde i v zemi původu zařídit nezbytné záležitosti, a navíc není toto rozhodnutí spojeno se sankcí zákazu pobytu na území po stanovenou dobu. Uvedený institut je využíván právě v situacích, kdy jsou u cizince zjištěny důvody, pro které by mohlo být správní vyhoštění

nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života. Správní orgán tak v případě žalobce již dříve zohlednil rodinnou situaci žalobce při uvažování o tom, zda je přiměřené žalobce vyhostit, anebo mu „jen“ uložit povinnost opustit území „dobrovolně“ a umožnit mu tak vyřízení si pobytového oprávnění bez prodlužování nezbytné doby odloučení od jeho rodinných příslušníků. Přesto žalobce této možnosti nevyužil, oprávnění k pobytu si nevyřídil a zřejmě neodůvodněně spoléhal na to, že jeho neoprávněný pobyt v ČR nebude odhalen. Žalobce si přitom dle svých vyjádření byl vědom svého nelegálního pobytu v ČR, neučinil však od posledního neudělení pobytového oprávnění ničeho, čím by si svůj pobyt na území ČR legalizoval.

19. Dále nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce je v ČR skutečně již poměrně dlouhou dobu, více než 20 let, nikdy však o mezinárodní ochranu nežádal, a dosud hrozbu jakéhokoli pronásledování ve své zemi původu netvrdil; naopak, ze správního spisu a vyjádření žalobce vyplynulo, že necítí překážku vycestování do vlasti, nemá obavy z návratu, má se kam vrátit, ve vlasti má rodiče a bratra, s nimiž komunikuje na pravidelné bázi.
20. Žalovaný odůvodnil účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu tím, že jí žalobce podal teprve poté, co byl zadržen Policií ČR, přitom z jeho výpovědi nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o její podání skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu již před jeho zadržením a umístěním do zajišťovacího zařízení. Proto dospěl žalovaný k závěru, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci jeho vycestování, která se stala reálnou po jeho zajištění, a pokud by nebyl zajištěn Policií ČR sám by tento krok nikdy neučinil.
21. Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje. Vážně míněná žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění zůstává „pouze“ účelovou, jestliže z okolností případu (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.) plyne motivace žadatele vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 10 Azs 284/2016-35, a ze dne 28. 2. 2017, čj. 4 Azs 9/2017-31, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 11. 2024, čj. 35 A 31/2024-26). S přihlédnutím ke znění čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU je nezbytné, aby žádost o mezinárodní ochranu měla účel mařit vyhoštění a představovala tak zneužití práva, nikoliv jeho využití (ke zneužití práva jako podmínce zajištění srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016-48, nebo stanovisko generálního advokáta Soudního dvora EU ve věci C-534/11 *Arslan*). O zneužití práva je možné uvažovat v situaci, pokud by žadatel usiloval o mezinárodní ochranu pouze za účelem mařit vyhoštění a nestál o mezinárodní ochranu, případně věděl, že její podmínky nesplňuje, nebo pokud by účel mařit představoval hlavní účel žádosti (žadatel chce vyhoštění zdržet a zároveň spoléhá se na to, že mu mezinárodní ochrana může být i poskytnuta). Skutečnost, že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je v takových případech jedním z možných znaků účelovosti, bez dalšího ji však neprokazuje [srov. opět čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 2013/33/EU] – viz rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 35 A 31/2024-26, již citovaný.
22. Žalobce poprvé o mezinárodní ochranu žádal až poté, co byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný správně posoudil, že žalobce měl bezpochyby možnost o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve. Z výpovědi žalobce nevyplynula žádná azylově relevantní skutečnost, která by mu nebyla známa už před jeho zajištěním, popřípadě okolnost, jež by žalobci bránila v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ve vztahu k

návratu se ničeho neobával a nebyly dány žádné překážky jeho návratu. Naopak, sám v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 1. 2025, který je rovněž součástí předloženého správního spisu, následně na straně 2 uvedl, o mezinárodní ochranu požádal proto, „že už neměl jinou možnost. Jeho legální pobyt se mu nepodařilo prodloužit a toto je jeho jediná možnost. Doufá, že azyl dostane.“ V této souvislosti však soud upozorňuje, že k tomu institut mezinárodní ochrany neslouží, ale je určen pro zcela mimořádné situace cizinců, kteří zpravidla prchají ze své vlasti před různými druhy pronásledování a obav o své zdraví nebo život, a nemají tak často ani možnost s sebou si vzít základní osobní věci a doklady, které by jinak byly nezbytné pro vyřízení pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. V kombinaci se skutečnostmi uvedenými v předchozích odstavcích se proto soud ztotožňuje se závěry žalovaného, že tento postup žalobce vykazuje jasné známky účelovosti.

23. Žalovaný dále jasně a přezkoumatelným způsobem na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí odůvodnil, proč dle jeho názoru nebylo možné žalobci uložit mírnější opatření za účelem vycestování. Žalobce není v současné době nikde hlášen k pobytu na území ČR, i když tvrdil, že bydlí na adrese pobytu jeho rodiny. Nájemní smlouva je však sepsána na jméno jeho manželky. Žalobce též uvedl, že nemá dostatek peněz a nemá ani možnost získat finanční prostředky legální cestou, neboť nepracuje; pracuje a rodinu živí pouze jeho manželka. Proto dle žalovaného nelze očekávat, v případě propuštění ze zajišťovacího zařízení a uložení opatření hlásit se pravidelně ministerstvu součinnost žalobce, neboť pravidelné docházení taktéž vyžaduje jisté finanční náklady. Pokud jde o zbývající ze zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu, žalovaný uvedl, že pobytová střediska pro cizince jsou koncipována jako otevřená a nelze v nich absolutně omezit pohyb cizinců mimo středisko, zejména, pokud jde o dobu kratší než 24 hodin, kdy ve spojení se skutečností, že žalobce pobýval v ČR více než 10 let nelegálně, nijak svou situaci neřešil, a dokonce zde i nelegálně pracoval, jasně tím vyjádřil svůj respekt k dodržování právních předpisů ČR. Z těchto důvodů nelze proto oprávněně očekávat, že by se v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska na jeho jednání cokoliv změnilo, a že by žalobce zůstal správnímu orgánu k dispozici až do ukončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Soud se s těmito závěry rovněž ztotožňuje. V daném případě nelze i dle názoru soudu důvodně spoléhat na to, že pokud by žalovaný rozhodl o mírnějších opatřeních ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu, žalobce by je respektoval, neboť svým dosavadním jednáním neprokázal snahu dodržovat právní řád ČR, a byl si toho plně vědom. Navíc, pokud žalobce považuje řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany za poslední možnost legalizace svého pobytu v ČR, nelze ani vyloučit, že by se z důvodu obav negativního vyřízení jeho žádosti uchýlil v případě uložení mírnějších opatření opětovně k nelegálnímu pobytu. Na tom nic nemění ani žalobcovo tvrzení, že je ochoten vycestovat dobrovolně a následně znovu řádně zažádat o povolení k pobytu, nebo že by jeho dobrovolné vycestování bylo ekonomičtější variantou, neboť takovou možnost již žalobce měl, vědomě ji nevyužil a rozhodl se pro setrvání na území bez řádného povolení.
24. Soud se také zabýval vlivem skutečnosti, že žalobce má v ČR manželku a dvě nezletilé děti, na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to nad rámec námitek učiněných v žalobě s ohledem na závěry Soudního dvora EU v rozhodnutích citovaných výše v bodě 8 tohoto rozsudku. V první řadě je nutno uvést, že na rozdíl od případu zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců, není žalovaný automaticky povinen se v rozhodnutí o zajištění podle § 46a zákona o azylu zabývat tím, zda správní vyhoštění či vycestování nepřiměřeně nezasahuje do soukromého a rodinného života stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2.

2016, čj. 5 Azs 16/2016-32, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, či rozsudek ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 Azs 252/2017-89).

25. Zdejší soud dodává, že byť judikatura NSS za jistých podmínek připouští možnost posuzování zásahu do soukromého a rodinného života i v řízení o zajištění podle zákona o azylu, nevyžaduje, aby takové posouzení bylo vždy explicitně vyjádřeno v každém rozhodnutí o zajištění. Není povinností správních orgánů se vždy výslovně vyjadřovat k možné otázce zásahu do rodinného života bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti a reálnost zásahu do těchto práv (rozsudek ze dne 13. 6. 2019, čj. 4 Azs 110/2019-32, srov. též rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2018, čj. 9 Azs 326/2017-30, nebo ze dne 30. 4. 2019, čj. 9 Azs 51/2019-28). „Skutečnost, že má cizinec v České republice rodinné příslušníky, sama o sobě neznamená, že by zajištění nepřiměřeně zasahovalo do jeho soukromých a rodinných poměrů a samotné zajištění bude z povahy věci do rodinného a soukromého života cizince zasahovat vždy (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2019, čj. 10 Azs 252/2017-89).
26. Z vyjádření žalobce ve správním řízení vyplývá, že se nechce vrátit do vlasti, protože zde má manželku a děti, současně zde nepracuje, protože nemá k tomu oprávnění a veškerá vyživovací povinnost tak spočívá na manželce, která pracuje v nehtovém studiu. Děti jsou ve věku 4. a 9. třídy základní školy. Žalobce přitom nikde neuvedl, že by byly na něm existenčně či jinak závislé, ani neuvedl povahu a intenzitu vztahu s rodinou, přičemž ani nebylo prokázáno, že skutečně s rodinou bydlí na adrese jejich hlášeného pobytu, neboť on sám nikde k pobytu hlášen není. Soud má proto za to, že ze skutečností, které dosud vyplynuly v průběhu řízení nic nenasvědčuje tomu, že by dočasné odloučení žalobce a jeho rodiny bylo i s ohledem na výše citovanou judikaturu takovým zásahem do soukromého a rodinného života, který by bylo možno považovat za nepřiměřený. Žalobce si je již leta vědom svého nelegálního pobytu na území ČR a musel tak být srozuměn s tím, že jednou dojde k situaci, kdy bude muset (alespoň na čas) území ČR opustit, a tak se od své primární rodiny odloučit. Přesto jak již bylo několikrát konstatováno, nevyvinul dostatečnou snahu k tomu, aby si své pobytové oprávnění vyřídil. Navíc, soud se ztotožňuje i se závěry, které ostatně uvedl správní orgán v rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců, a sice, že v jeho případě se jedná sice o nezletilé děti, avšak děti podléhající povinné školní docházce a ve věku, kdy již nejsou zcela a osobně závislé právě na žalobci. V ČR mají také matku, která je očividně zaopatřuje sama. K tomu soud připomíná, že samotné zajištění neznamená úplnou ztrátu možnosti kontaktu s rodinnými příslušníky. Jak již NSS uvedl v rozsudku ze dne 12. 2. 2016, čj. 5 Azs 16/2015-32, „[z]ajištění představuje omezení osobní svobody, a jde proto z povahy věci vždy o zásah do rodinného a soukromého života zajišťovaného cizince (stěžovatele). Zajištění ovšem neznamená ztrátu kontaktu zajištěného cizince s jeho rodinnými příslušníky, když podle čl. 10 odst. 4 nové přijímací směrnice 2013/33/EU je povinností členských států zajistit, aby rodinní příslušníci mohli se žadatelem o mezinárodní ochranu komunikovat a navštěvovat jej v podmínkách, které respektují soukromí. Podle § 81 odst. 1 písm. d), e) a f) zákona o azylu má cizinec ubytovaný v přijímacím nebo pobytovém středisku právo přijímat návštěvy, přijímat balíčky a peníze a přijímat a na svůj náklad odesílat písemná sdělení“. Proto soud neshledal pochybení či nezákonnost napadeného rozhodnutí ani v této otázce.
27. Soud dále neshledal pochybení žalovaného ani ve vztahu ke stanovení délky doby zajištění, což žalobce ostatně ani explicitně nenamítal. Závěry žalovaného jsou přitom zcela přezkoumatelné; dobu zajištění žalovaný stanovil na 110 dnů (90 + 15 + 5), v rámci maximální doby zajištění 180 dnů, kdy tuto dobu srozumitelně odůvodnil, a to v souladu se správní

praxi v obdobných případech a s judikaturou NSS (rozsudek ze dne 24. 10. 2024, čj. 9 Azs 187/2024-29, či judikatura citovaná v bodech 23 a 24 rozsudku ze dne 14. 3. 2024, čj. 9 Azs 38/2024-50).

28. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval veškerými pro věc podstatnými skutečnostmi, a to včetně osobních, majetkových a rodinných poměrů tak, jak vyplývaly ze spisu v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že popsane skutkové okolnosti významně oslabují důvěru v žalobce a zakládají pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření. Důvodnou obavu lze mít s ohledem na výše uvedené i ve vztahu k efektivnímu vedení správního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a na ně navazujícího řízení o správním vyhoštění. Vědomé protiprávní jednání žalobce a jeho zjevně účelový postup ve věci žádosti o mezinárodní ochranu se ve vztahu ke zkoumané otázce, tj. možnosti aplikace zvláštního opatření, se proto jeví jako zcela zásadní (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2018, čj. 6 Azs 163/2018 - 29).
29. Na základě všech těchto okolností soud přisvědčuje žalovanému, že o zajištění žalobce bylo rozhodnuto na základě objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání, přičemž tyto individuální okolnosti v případě žalobce plně odpovídají judikатурním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění namísto uložení mírnějších opatření (viz již uvedená rozhodnutí NSS).

VI. Závěr a náklady řízení

30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaný naopak ve věci úspěch měl, avšak žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti mu nevznikly a žádné náklady řízení ani neuplatňoval, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně